

Kære Fru Lily Stern!

Dette lille Brev for paa Martinus Vegne at ønske Dem en rigtig gladelig Jul og et godt og arbejdsrigt Nytaar, med Tak for gode Minder i det gamle.

Jeg har netop atter gennemlæst Deres sidste Brev til os, for hvilket jeg hermed takker mange Gange, - omend Tonen i det jo ikke spiller paa ene lyse Strenges føler jeg dog gennem Linierne, at De alligevel ser mere optimistisk paa Tilværelsen end jeg tænkte, dengang jeg sendte Dem vort første Brev. Det gjorde mig lidt ondt at Frk Nielsen ikke helt har formaaet at respektere Deres Adeldomighed overfor hende; men saadan er det jo ofte her i Livet, at netop de fra hvis Side man ventet lidt Forstaaelse, oftest er de første til at slaa, men jeg tror De vil forstaa mig, naar jeg siger, at man altid i en saadan Situation blot skal tænke paa, at Vedkommende jo bare gør det af Uvidenhed - ikke af følt Ondskab. For Resten hører vi ikke saa meget til Grethe Nielsen nu, hun har jo faaet en ny Plads og jeg synes at mærke paa hende, at hun nu er begyndt at forstaa, at der skal arbejdes, en Erkendelse som jeg haaber vil vinde og vare.

Selv har vi det jo med megen Travlhed nu, "Livets Bog" nærmer sig jo sin første Afslutning - den sidste ligger vist langt ude i Fremtiden -, tro mig Fru Stern, De vil blive overrasket naar De nu inden Lange faar dette første Hefte, - det er i Grunden snart

urigtigt at kalde det et "Hefte"; thi det bliver paa over 200 Sider, - nok om det, det var Indholdet vi kom bort fra. Nu mangler Martinus blot et lille Kapitel der drejer sig om Forvandlingen fra Dyr til Menneske, han vil i store Træk skildre den Bevidsthedsforvandling der finder Sted og saa paavise os, at saa at sige intet af det vi ser, er det, det ser ud til at være; - det Kapitel vil vist byde Dem OVERRASKELSER De ikke i Deres vildeste Fantasi havde tænkt Dem, - og det er vist en hel Del ikkesandt?

Vi har saadan et smukt Vejr heroppe i denne Tid, Himlen er klar og ren og Stjernerne straalere saa skønt om Aftenen. Paa en Maade holder jeg af Juletiden, og paa en anden Maade ikke. Det gør ondt i mig naar jeg tænker paa de Tusinder af unge smukke Graner der maa segne bare for at staa pyntet som et andet Fastelavnseris den ene Aften - og saa de mange Dyr der bliver Myrdet til den ene Aften - en Barbarismærder skriger til Himlen. Underligt at man hylder den Mand der har bragt det hidtil største Kærlighedsbudskab til Jorden, paa den Maade, forstaa det hvem der kan - mig kniber det.

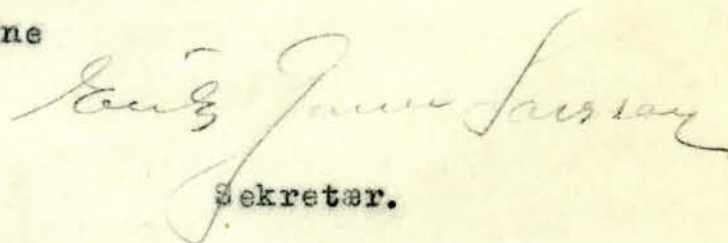
Har de megen Nød i Paris i Aar? Her i København er det grusomt synes jeg, alle Vegne staar purunge Mand og sælger "Livets Kamp" og andre Blade. Tænker De mon nogensinde paa, at det enkelte Individ aldrig har haft en saa gigantisk Chance til at konstatere Tingenes Ufuldkommenhed som nu, hvor De end vender Øjet hen vil De ikke se andet end Lidelse og Savn - Gule - Sorte - Brune og Hvide, alle lider de, og alle langes de mod en ny og bedre Kultur, bort fra Uretfærdighed og Smerte, - ofte har jeg tænkt paa, om der mon findes et eneste Menneske som som ikke dybest i sig selv langes mod en anden Tilværelses-

form end den det befinder sig i, - alene den megen tale om Lykke synes mig at være Bevis for at Menneskene inderst inde langes mod deres daglige Livs Kontrast. Men hvor maa vi alligevel være glade for Lidelsen, uden den vilde vi aldrig blive andet end lave, selvkærlige Egoister - og det var jo ikke Meningen, vel.

For Resten er Begrebet "Lykke" jo et uhyre relativt Spørgsmaal, hvert Afsnit af vort Liv har jo sit Lykkebegreb - den firsaarige kræver jo noget andet af Livet end den fremadbrusende tyveaarige, der findes jo Ting som naar man faar prøvet og oplevet dem, viser sig at være Illusioner der brister som Sebobler - Kærlighedens taagede Sfarer for Eksempel, altsaa den mere "materielle" Kærlighed. Og dog synes det mig ofte at netop Begrebet ulykkelig Kærlighed har en unaadelig Evne til at vække Mennesker op af deres sandelige Tornerosesøvn, mangen saakaldt "ulykkelig" Kærlighed er i Virkeligheden afsluttet med at Individet ved sig selv maa erkende, at det igennem sin "Ulykke" fandt den Lykke det saa stærkt higede efter.

Naa, dette var blot lidt Smaabetragtninger som løb mig i Haanden, nu vil jeg saa slutte for denne Gang med at bede Dem modtage de bedste Julehilsener fra

Deres hengivne

Sekretær.